

מיכתבים

דף חדש / ממש / צפיחת ברבש / את ליני כבש / באיחול המפורש / לקראת העידן המיואש / בו הליכוד יכול / להרוס את הכל. מייק זצובר, ראשון לציון

אוזניים רגישות

על טיב הצילצול של דגמי הטלפון החדשים («טלפונים לא נמכרים», «תשקיף», העולם הזה 19.9.88). אין פלא שחברת בוק אינה מצליחה למכור את דגמי טלפוניי-הלחצנים החדשים שלה. לדעת הסיבה לכך איננה נעוצה רק במחיר הגבוה של המכשירים, אלא גם בצילצול (או איך שקוראים לזה) המתלווה אליו, צילצול המתנגן בצורה מעצבנת ומתריסה, בניגוד לצילצול הטיפוסי הנורמלי, הנעים והענייני, שאליה התרגלו אוזנינו מימים ימימה. אדרית לב, נבתיים

דינה בת יעקב

עוד על מיסתורי הלוח העברי («מיכתבים», העולם הזה 19.9.88). אם מישוהו גילה כי מיספר חודשי השנה זהה למיספר שבטי ישראל, או אני מנרבו גילוי-לוח נוסף: אולי קיים קשר בין העובדה שבשנה מעוברת יש 13 חודשים ולעובדה שליעקב אבינו היו 13 ילדים (12 הבנים, אבות 12 השבטים, והבת היחידה, דינה)? רן טבעון, תלמי

התליין האלמוני הראשון

על זכות-ראשונים מול עץ-התלייה (מאותו של התליין», העולם הזה 15.9.88)

מן הכתבה רב-העניין על עוין סרון שרטט המנוח אפשר להתרשם כאילו הוא היה התליין היהודי הראשון בהיסטוריה.

לדעתי, לא כן הדבר. סבורני שהתליין היהודי הראשון היה יהודי אלמוני בשושן הבירה, שתלה את המן בן המיתא על העץ שנישא לגובה 50 אמה ושנועד במקורו לתליית מרכי היהודי.

ורק בגין הנהוג הקדום שאין מפרשים בשמו של התליין (לפחות כל עוד הוא בחיים) נכתב במגילת אסתר: «ותלו את המן» בלי לפרש מי הם התליינים האלמוניים, שכאמור היו, לדעתי, יהודיים, או יהודי. עורך אביב, חלאביב

אין קשר

על סיכסוך הכספים בין האחים קדם («שוד לאור היום», העולם הזה 15.9.88).

שילון

בכותרת לכתבה מוזכר רים «ראשי הבורסה». אני רוחה בכל מכל קשר כלשהו בין ראשי הבורסה לבין שמעון קדם בהקשר הנ"ל וגם בכי תבה עצמה אין כל סימוכין ותימוכין לכך.

נתן שילון, מישוהו למוכלי הבורסה, חלאביב

בכתבה על איש-העיתונות של השנה, נחמיה שטרסלר (העולם הזה 15.9.88) השתרבו כמה פרטים בלתי-נכונים. שטרסלר נולד בתל-אביב, ב-1951. האיש שנועד בטבריה והיה בנעוריו חתן חידון-התנ"ך הוא הפרופסור שימעון שיטריה, שהוזכר באותה הכתבה.

הכתבה-הצבאי של הטלוויזיה, שהוזכר בכתבה על איש-השידור של השנה, הוא, כמובן, משה שלונסקי.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטלפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3*972. מנוי 2009, ובטלקס — RMYM IL 341667.

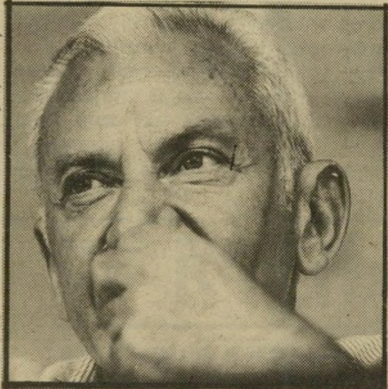
(המשך מעמוד 3)

בעלי המאה, בעלי הרעה) יתווסף חטא על הפשע הקדמוני של הסדרה-המניית.

לא מספיק שעם ישראל משלם מיליארדים למהמרים, שמעולם לא חוייבו בתשלום כלשהו כאשר הם זכו מן ההפקר, ועתה גם לא ייהנה עם ישראל, בעקיפין לפחות, מן המיליארדים האלה? מנחם ספרן, ירושלים

האטלס הפלסטיני

על ארצות-מגוריהם של בני העם הפלסטיני (מונולוג של חיים ברלב, העולם הזה 19.9.88).

צילום צמירי, העולם הזה

ברלב

עובדות גיאוגרפיות מסויימות

אני מבקש להסב את תשומת ליבו של כבוד שרה-מישטרה לעובדות גיאוגרפיות מסויימות, שאותן ניתן לאמת בכל אטלס: כבר כיום מחולק העם הפלסטיני בין שתי מדינות (ישראל וירדן) ואם, כפי שכולנו מקווים, תקום המדינה הפלסטינית, אז הוא יהיה מחולק בין שלוש מדינות (פלסטין, ישראל, ירדן).

ומה בכך? האם העם היהודי אינו מחולק בין עשרות ארצות? נימר עזרא, חיפה

כולם אזרחי ישראל

על טיבם של קבלני-הבניין המשתתפים במיכוד להרחבת בניין הכנסת («תשקיף», העולם הזה 19.9.88).

נדהמתי לקרוא דווקא בהעולם הזה את נוסח הידיעה על מיעוט המשתתפים במיכוד להרחבת בניין הכנסת («ערבים יבנו את הכנסת»).

בראשית הידיעה נאמר כי «אין קבלנים רבים קופצים על הפרוייקט» ובסופה נאמר, כי לא מן הנמנע שקבלנים ערביים יזכו במיכוד.

לפי הניסוח הזה אפשר לחשוב שכשמדובר על קבלנים (אזרחי ישראל, אני מניח) הכוונה היא רק לקבלנים יהודיים. אבל הלא במונח קבלנים, או קבלנים ישראלים, כלולים גם אזרחים ישראלים שהם ערבים ואלה אכן כבר ביצעו בעבר בניית נרחבת במיתקני-ביטחון וסלילת-כבישים ברחבי הארץ ובמיוחד כסיני ונגב.

עמי רוזנטל, חלאביב

מלחי השלום

על ריבוי תנועות-השלום («שלום, שלום ואין שלום — במחנה השלום» העולם הזה 19.9.88).

הדו"ח המפורט והמעניין של ענת סרגוסטי על עשרות ארגוני-השלום שאינם מסוגלים לשתף פעולה ולהתאחד, ולמעשה גורמים, לעיתים, בפעילותם המפוצלת, נזק למטרה המשותפת, מוכיח לי את המשל הערבי האומרי מן כת'רת אל-מלאחין ע'דת אל-ספינה — מרוב מלחים, טבעה הספינה. ראובן טולדרנו, רסלה

צפיחת ברבש

על בירכת השנה הטובה המקורית של דף חדש («חדשות מבית המ-שוגעים», העולם הזה 15.9.88).

בירכת השנה הטובה המפורסמת של דף חדש (.... והשם ייטיב עימון ועם כל עמון/ בכירכת חגון / שנה טובה באמת עליכונ...») ממש מחייבת תשובה באותה נימה. וזאת בירכת-התשובה שלי:

ק'יא י'ן,

התלונות היה כתב העולם הזה, יגאל לכיב. ולאחר מכן, כינתיים הלכה חקירת המישטרה בעניין ידלין והסתעפה. יגאל לכיב הגיש תלונות נוספות והמציא נתונים חדשים... האמת הפשוטה היא שכל אותו סיפור, שהרליק כביכול את הנורה הארומה במוחו של סגן-הניצב ברכו ליפו, פורסם בהרחבה מעל עמודי העולם הזה 15 חודשים לפני כן, ב-11 ביוני 1975. תחת הכותרת עיסקי המחחרת של אשר ידלין ואמון ברנס תיארו יגאל לכיב את הפרשה כולה, שהיתה בבחינת סקופ.

שנתיים לפני כן, ב-7 בפברואר 1973, פירסמו את פרשת הכניין בראשון-לציון, שמילא תפקיד חשוב בחקירת המישטרה כשיא «הפרשה». הנה התארכים העיקריים של הפרשה: ב-1973 הגיש לכיב תוכרי על עיסקתיו של ידלין למי שהיה אז שרה-האוצר הכליכול, פינחס ספיר. שבוע לפני פטירת ספיר, הוא הוזמן את לכיב לשיחה נוספת על נושא זה.

ביוני 1976 הגיש יגאל לכיב למישטרה תלונה רישמית נגד ידלין. ההודעה על מינוי ידלין לתפקיד נגיד בנק ישראל פורסמה בעיתונות ב-3 בספטמבר 1976. מינוי אושר בממשלה ב-5 בספטמבר. ב-8 בספטמבר פורסם שהיועץ המישפטי לממשלה הורה לחקור «שמועות» בעניין ידלין.

באותו היום פנתה המישטרה אל יגאל לכיב בבקשה לדענן את פרטי תלונתו. למחרת היום נפגש לכיב עם חוקרי-המישטרה.

ידלין נשאל בעניין ההאשמה ב-17 בספטמבר, העדה הראשית, חווה ארליכמן, נחקרה ב-22 בספטמבר. שרה-מישטרה מסר על ההאשמות (שמועות בלתי-מבוססות) בישיבה בלתי-רישמית של ראש-הממשלה וכמה שרים ב-24 בספטמבר. על כך פורסם בראשונה ב-27 בספטמבר.

עזות מצח

אגב, המאבק שלנו באשר ידלין — ססיר מל בעינינו את ההירדררות של טוה-המידות בצמרת המדינה — החל עוד זמן רב לפני כן. ב-1972 הגשתי, יחד עם אלכס מסיס, בקשה לפסקדין הצהרתי, כדי למנוע את מינויו של ידלין כמנכ"ל קופת-החולים. השופט חיים רבנריו הצדיק אותנו במידה רבה, אך בקשתנו נדחתה. כיהנתי אז כיו"ר תנועת העולם הזה — כוח חדש, ומסיס היה נציגה בוועדה-הפועל של ההסתדרות. לאחר מכן, כשכיהנתי בעצמי במשך כמה שנים כחבר הוועדה-הפועל ושוב מטעם תנועת העולם הזה — כוח חדש, שהקימה לימים, יחד עם גורמים אחרים, את של"ח, תבעתי את פיטוריו של ידלין.

אחרי שהתפוצצה הפרשה, שהקישנו לה בחור"שם האחרונים של 1976 כתבות-שער רבות, האשימו אותנו כי תרמנו את התרומה המכרעת לנפילת שילטון המערך ולעליית הליכוד לשילטון. תשובתנו היתה אז, כפי שהיא היום, שלגבי פרשות של שחיתות אין אצלנו אבתנה בין המיפלות.

פרשת ידלין המחישה בצורה מובהקת ביותר את סיסמתנו «בלי מורא, בלי משוא-פנים», על שני חלקיה. התגרנו בצמרת המדינה, שאימה בהטלת הרס כלכלי על העולם הזה, ופעלנו בלי משוא-פנים ובלו חשבון פוליטי.

לכוא אחרי 12 שנים ולספר את הסיפור הזה מבלי להזכיר את הגורם המרכזי בו — הרי זו, בעברית צחה, עזות-מצח.

ידלין בדרך למעצר, שיא החופשה

המלון מאי-העסקים אמנון ברנס. ידלין קיבל, לפי המידע, שחד בסך 50 אלף דולר עבור עיסקה זו.

סגן-הניצב הוציא את המידע מן התיק, העביר אותו למי שהעביר, וכך התלגלה החקירה עד למישפט שבו נידון ידלין לחמש שנות-אסור בפועל.

ת'יאור חד וחלק. הוא מוכיח שיש לנו מישטרה נהדרת. אלא שזו עיוות תצוף של האמת.

בור גמור

יתכן שפרשת ידלין מזוהה עם העולם הזה יותר מכל פרשה אחרת בתולדות המדינה. צריך אדם להיות בור גמור, או להאמין כי קוראיו הם כורים גמורים, כדי לנסות להעלים את תפקידו המרכזי של העולם הזה בפרשה זו.

יחיאל גוטמן, מי שהיה יועץ שרה-מישפטיים, נתן תיאור אחר לגמרי כסיפור הוועץ המישפטי ונד הממשלה, שהוא, בניגוד לעבודתו של לשט, ספר רציני.

וכך כתב גוטמן: הפירסום הרב שניתן בכלי-התיקשורת למינויו של ידלין לתפקיד נגיד בנק ישראל הרליק גורות-אזהרה במטה המישטרה. מזה זמן מה שלמחלפת חקירות-הזנאה (של בנימין זיגל) הוגשו תלונות שהחשידו את ידלין בכיצוע מעשים בעלי אופי פלילי. אחד מיוזמי